Syndikalisten

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse i Danmark.

Nr. 5. | Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 30 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Ekspl, | 1. Juli. | Udgivet af Syndikalistisk Forbund. Redigeret af en Komité. Ansvarsh. Alfr. Nielsen. | 1909.

Moder Jord og Proletaren.

Moderen:
Min Søn, hvi luder tungt dit Hoved',
mens Foden slæbes trægt mod Gadens Sten,
hvorfor er Øjets Glans fordunklet
og Kødets runde Hvælv kun Skind og Ben?
min Søn, mig svar . . . . .

Proletaren:
Moder, blev du ikke va'r
mine tunge Lænker?
Aaget, jeg paa Skuldren har,
Rast og Ro ej skænker.

Moderen:
Naar, Sønnen min, dig trykker Aaget,
naar Lænken gnaver blodig Haand og Fod,
gør Knæet stift og Ryggen kroget,
hvad er din Synd, hvorfor gør Du vel Bod?

Proletaren:
Bod! — Jeg Skæbnen ej forstod;
Slavemærket skænder
fødselsdybt, blev Ondets Rod . . .

Moderen:
og Baand af Jærn gav dine Hænder.
Du mener haabløst: Saa det *være* skal,
at ondskabsfyldt jeg gav dig Arven,
og skamløst glæder mig ved Trællens Fald
og skaber Nød, hvor Du dig vender?

Proletaren:
Moder, jeg har ikke tænkt
Grunden ud til Kvalen;
Lænken er til Armen hængt . . . . .

Moderen:
og Sløvhedsordet udgør Talen. —
Min Søn, slaa Øjet op, gør Blikket vidt
og sku min Pragt i skønne Farver,
nyd af min aabne Favn, thi alt er dit
og dine Brødres . . . . .

Proletaren:
Ja, men Moder, ved Du ej,
Fjende er min Broder,
han mig tvang at lyde sig.

Moderen:
O, Børn, slig Skam I gør jer Moder!
Din Broder blev af Magtbegær Tyran,
ved dyrisk Vold den største Usling;
jeg blues ved hans Værk i By, paa Land.
Men Du, mit Barn . . . .

Proletaren:
. . . . er liden Pusling.
Moder, giv mig Styrke, Magt,
til at kaste uforsagt
bort min usle Slavedragt.

Moderen:
Du, kære Taabe, har i Eje,
har altid haft, hvad nu Du beder om,
stræk Musklen ud af Dorskheds Leje,
gør Viljen til din glubske Broders Dom.

Proletaren:
Kan jeg det, Du kære?

Moderen:
Ja, Slave mer bør ej Du være,
lad Friheds Aand din Higen bære
og brug din Kraft — til Moders Ære!

Li—ping.

Af vort Program.

Arbejderklassen bør ledes bort fra Parlamentarismen, som er den Sikkerhedsventil, hvorved det kapitalistiske Samfund bortleder Arbejdernes Opmærksomhed fra deres Magt som Organisation og derved forvirrer Begreberne.

Naar Blodhunden kommer.

Det synes, som om den russiske Czars Rejse denne Gang ikke vil foregaa under de sædvanlige Former for Statsoverhovedernes Besøg ved de forskellige Hoffer. De traditionelle Skaaltaler og Kanonsaluter vil naturligvis ikke udeblive, de hører med til Programmet sammen med de fraserige Løfter om fortroligt Venskab og godt Samarbejde mellem de forskellige Staters øverste Repræsentanter, men naar der denne Gang gennem Fraserne høres stærkere Protestraab end sædvanlig ved slige Lejligheder, da har det en bestemt Aarsag, som man ikke maa være blind for.

Det er den øverste Repræsentant for Evropas største Skændsel, for Ruslands bloddryppende Rædselsregimente, der nu kommer og indirekte anmoder om de øvrige Nationers Sanktion til at lade sine Bødler bruge Galgen og Knutten videre paa samme Maade som hidtil overfor dem, der har sat sig det beskedne Formaal at hæve Rusland op paa samme Kulturtrin som dets vestlige Nabolande.

Derfor kniber det for ham at blive modtaget med de skyldige Æresbevisninger og den sædvanlige Honnør, som jo vilde være en Godkendelse af Bøddelregimentet. De forskellige Landes Reaktion, der selv ønsker at genindføre Brugen af Fogedpisken og Træhesten, modtager selvfølgelig med Glæde Barbariets Haandhæver, men de klogt beregnende »Frisindede«, der ser Faren derved, og som har indset, at Proletariatet lettere lader sig udplyndre under et svagt Skin af Menneskerettighed, lader denne Gang deres Protestraab lyde sammen med de mest radikale indenfor Arbejderklassen, i Haab om at vinde mere Sympati hos dem, de selv klæder af til Skindet.

Alt dette forvolder naturligvis Arrangørerne af Czarrejsen en Del Bryderier. I Italien maa Dagen for Czarens Ankomst ikke publiceres af Frygt for, at en eller anden Anarkist skulde faa den letforstaaelige Idé at anbringe en demonstrativ Bombe i altfor stor Nærhed af den høje Person; i England og Tyskland tør Autoriteterne end ikke modtage ham paa Landjorden, da de saa befrygter alt for stærke Protester; i Sverig har Socialdemokratiet besluttet at foretage en Demonstrtion som Protest mod Besøget og i Danmark har Socialdemokr — — —

— — — Ja — hvad har de danske Socialdemokrater?

Jo, de danske Socialdemokrater har, efter sikkert Forlydende, besluttet at — krumme Ryggen, blotte Hovedet og sige Hr. Morder Nikolaus en hjærtelig Tak fordi han gør os den Ære at hvile under vort ringe Tag.

»Thi,« siger Socialdemokraterne, »vi Danske er ikke stærke nok til at stille os udæskende overfor en Stormagt som Rusland ved at gøre Brud paa Gæstevenskabet.«

Hahaha, den er ikke daarlig!

Det er de Herrer, som altid slaar om sig med Skældsord saa længe de har Fjenden paa Afstand, men som stikker den politiske Rævehale mellem Benene saasnart han viser sig i Nærheden; de har en panisk Skræk for at skulle omsætte de mange store Ord blot i en lille Smule Handling og har derfor opnaaet en ikke ringe Færdighed i at knibe ud, naar det endelig gælder, og dog alligevel bibeholde en vis Anseelse, om ikke som Revolutionære saa dog i hvert Fald som kloge Taktikere.

Men, kære gamle Onkler i Farimags! I, som ellers altid er saa snedige og udspekulerede! Hvor har I dog denne Gang haft Forstanden henne? Kunde I dog ikke have fundet et Paahit, som havde lidt mere af Sandsynlighedens Stempel paa sig end den Motivering, at vi er for svage til at stille os udæskende? Mener I, at det svenske Socialdemokrati paafører Sverig en Krig med Rusland ved den bebudede Demonstration? Og mener I overhovedet, at Czaren vilde lade sine Kanoner aabne de Døre, der eventuelt blev holdt lukkede for ham?

Ved den ynkelige Stilling, I har taget til Czarbesøget, har I udvist en Dumhed som søger sin lige. Nu har I røbet, at I for enhver Pris vil bevare det bedsteborgerlige Præg og under ingen Omstændigheder vil foranstalte noget, som muligvis vilde føre til en lille Konflikt med Politimyndighederne, noget, som i andre Landes Arbejderbevægelse hører til Dagens Orden, fordi det ikke kan undgaas at kollidere med de borgerlige Love, naar man for Alvor vil angribe Staten.

De vestevropæiske Arbejderes Demonstrationer imod Czaren er Civilisationens Protest imod Barbariet, og derfor bør det

danske Socialdemokrati være Genstand for alle organiserede Arbejderes Foragt, naar de undlader at føre denne Protest, som bliver ført i ethvert andet Land.

Vi véd, at den største Part af Ruslands Proletarer ikke kan skrive deres eget Navn. Vi véd, at der her i København findes Tusinder af russiske Flygtninge, som har maattet forlade Hustru og Børn og Ejendele, blot for at undslippe en grusom Død i Sibiriens Gruber eller — endnu værre — i Ruslands Fængsler, thi, husk paa det, **vi véd, at der for Øjeblikket — ikke i en fjærn, barbarisk Fortid, men den Dag i Dag, nu i denne Time — sidder Tusinder af vore russiske Klassefæller, der kæmper for de samme Ideer som vi, begravet rundt om i de russiske Fængsler, hvor de bliver underkastet de frygteligste Torturer, hvor de bliver pryglet, pisket, knebet med gloende Tænger, j a b l i v e r p i n t t i l D ø d e i T u s i n d v i s. Husk paa, Kammerater, alt dette er Ting, som foregaar nu samtidig med, at Ruslands øverste Embedsmand melder sit Besøg hos os. Skulde vi da være saa feige, at vi ikke tør nedlægge en Protest imod denne Blodhunds Visit? Nej, og atter nej! Den Skam kan vi ikke lade sidde paa os,** og vil ikke Socialdemokratiet, som med Lethed kunde tromme Danmarks organiserede Arbejdere sammen til én virkningsfuld Protest, foretage sig noget, saa skal vi, saa godt vi formaar, vise Udlandets Arbejdere, **at vi ogsa her i Danmark føler Skammen ved at modtage den tusindfoldige Morder som Gæst.**

Alfr. Nielsen.

Den høje Oplysning.

Japanerne og Socialdemokratiet i Danmark benytter en højst forskellig Maade naar de vil udfinde paa hvilket Kulturtrin et Lands Indbyggere staar. Japanerne spørger som bekendt om hvor mange Bade Befolkningen tager, idet de gaar ud fra, at en udpræget Renlighedssans er uadskillig fra Begrebet Kultur. Socialdemokraterne benytter en anden Fremgangsmaade. Naar de vil vide, hvor højt Oplysningen er naaet, undersøger de hvor mange Procent af Vælgerne der stemmer paa Socialdemokratiets Kandidater. Følgen heraf er, at Arbejderne er bibragt den Tro, at de kan lade haant om al virkelig Oplysning, det, det kommer an paa, er at man stemmer hver Gang Parolen lyder. Denne Mangel paa Oplysning har Partiet jo netop Brug for.

Man maa lade »Social-Demokraten« at den har haft Held i sine Bestræbelser for at holde Arbejderne nede i Uvidenhed om den Udvikling, der en Gang maa føre Arbejderne ud af Socialdemokratiet, samtidig med at Bladet har bundet ret intelligente Mennesker den Løgn paa Ærmet, at Arbejderne i Danmark er i ganske særlig Grad oplyste. Selv Forfatteren af Anarkiets Bibel, Hans Jæger, troede en Tid, at »Social-Demokraten« talte sandt i dette Stykke.

Jeg husker saaledes en Aften for et Par Aar siden at Jæger skitserede et Foredrag for en snævrere Kreds. Jæger paaviste kort og klart hvor dumt det var at Masserne lod sig udbytte af den enkelte, og han lod sig forstaa med, at han troede, dette Foredrag vilde virke overbevisende paa en stor Forsamling og at han agtede at gentage Foredraget offentligt for de danske tænkende Arbejdere. Afdøde Sofus Rasmussen bragte Jæger ud af Vildfarelsen ved med et Par Eksempler at vise ham, at Arbejderne ikke gav sig af med at tænke.

Nu vil Socialdemokraterne maaske paaberaabe sig, at der paa den sidste Kongres, som Partiet afholdt i Odense sidste Efteraar, blev vedtaget en Resolution om at der skulde udfoldes en energisk Virksomhed indenfor Arbejderklassen for at fremme Oplysningen i al Almindelighed. Javel, men hvorledes dette praktiseres ser man naar man daglig læser Social-Demokraten og ser, hvordan dette Blads Stilling er til alle principielle Spørgsmaal, der har Betydning for Underklassens Frigørelseskamp. Enhver revolutionær Ide, der i det sidste Aars Tid er fremkommet blandt de Mennesker, der lider haardest under de bestaaende Samfundsforhold, nemlig de Arbejdsløse, har dette »Arbejdernes Blad« stemplet som Utopi eller Anarkisme.

Naar »S.-D.« nævner Ordet Anarkist, forstaar den uvidende Arbejder derved en grusom desperat Person eller, som en Socialdemokrat forleden udtrykte sig, en Kraftidiot. Det falder aldrig Arbejdernes Oplysningsorgan ind at indvi Læserne i hvad Anarkisme er. Hvis dette store rige Blad bare ofrede en Spalte om Ugen paa at aftrykke det vigtigste af, hvad der er skrevet om sociale Spørgsmaal af socialistiske eller anarkistiske Tænkere, vilde Arbejderne derigennem faa Lejlighed til at sætte sig ind i en Literatur, der var i allerhøjeste Grad oplysende. Men naturligvis vilde dette Oplysningsarbejde ogsaa føre til, at Arbejderne lærte en Mand som Kropotkin at kende, ikke som en Idiot, men som det Georg Brandes kalder ham, en højtbegavet Mand. Selvfølgelig tager »S.-D.« aldrig denne Tanke op, fordi Arbejderne saa lærte at tænke; det vil jo egentlig sige at de blev revolutionære.

Naar man ser »Social-Demokraten« lede Arbejderne ind i den parlamentariske Labyrint, er man paa det rene med, at Resolutionen paa Odensekongressen kun er et Paradenummer. Beviset for denne Paastand har man af nogle Linier, som stod i »S.-D.« den 23. Februar i Aar. Under Omtalen af et Foredrag, som Prof. Wilkens holdt om: »Grundsætninger for Opdragelsen med særlig Hensyn til Vilje og Karakter«, skrev Bladet saaledes: »Det gælder om at opdrage det individuelle hos Barnet, derved at følge Barnets Natur, men samtidig ikke at individualisere det ud af Samfundet.« Lidt omskrevet skal det sige, man skal individualisere Barnet ind i Samfundet, helst ind i Socialdemokratiet. Denne Meningsløshed tør »S.-D.« byde Arbejderne, fordi den har holdt dem borte fra Oplysning, nede til kun at være hvad de er, nemlig Stemmeautomater.

J. W.

Kammerat! Ønsker du, at vi vedblivende skal have et Blad, hvori vi frit kan tolke vore Anskuelser og sige vor Mening uden at spørge nogen om Forlov, og ønsker du, at dette Blad skal vokse sig stort og snart begynde at udkomme som Ugeblad, da betragt det som din Pligt overalt hvor du kommer, paa Arbejdstere for »Syndikalisten«.

I Skruebrækkeriets Tegn.

Under Partimeddelelser i »Social-Demokraten for den 17. Juni læses følgende:

Konflikten paa Firmaet Alfred Benzons en gros Lager. Foranlediget ved forskellige Forespørgsler og Henvendelser, undlader vi ikke at oplyse, at nedennævnte Organisationers Medlemmer ikke er impliceret i den af Lager- og Pakhusarbejdernes Fagforening af 1890 etablerede Konflikt paa Alfred Benzons en gros Lager.

For kvindeligt Arbejderforbund:
Olivia Nielsen.
For Kuskenes Fællesforbund:
Kalhauge.
For Fabriksarbejdernes Forbund:
Sophus Mortensen.

Dette er indirekte Opfordring til Skruebrækkeri fra de tre Forbundsledelsers Side; naar ikke den strejkende Organisation hører ind under et af de tre nævnte Forbund og dermed De samvirkende Fagforbund er Strejken ikke autoriseret. Det skal ikke undre, om de tre Forbund indledede Forhandling og sluttede Overenskomst med Firmaet Alfred Benzon og leverede ham det nødvendige Antal Skruebrækkere for derved at slaa den strejkende Organisation i Stykker eller tvinge den ind under De samvirkende. Det vilde i saa Fald ikke være første Gang noget lignende er sket fra Forbund under De samvirkende; vi mindes saaledes Mundelstrupaffæren.

I Aarhus

har Arbejderpartiet fornylig opført en Forsamlingsbygning. I Konditionerne ved Opførelsen af nævnte Bygning var udtrykkelig forlangt, at Arbejdet skulde udføres af organiserede Arbejdere. Den Snedkermester, som skulde lave Vinduerne, skulde ogsaa levere Beslaget til disse (Hamborghængsler med Messingtap); han bestilte dette ved en Isenkræmmer, der lod det bestille paa Fabriken »Peters Haab« i Brønderslev. Denne Fabrik var paa dette Tidspunkt blokeret af Dansk Smede- og Maskinarbejder-Forbund og den arbejdede udelukkende med uorganiserede Folk. De Snedkere, som skulde beslaa Vinduerne, fik Nys om dette og meldte det straks til deres Fagforening, som saa satte sig i Forbindelse med Byggeudvalget, der har Landstingsmand Harald Jensen til Formand. Paa et Fællesbestyrelsesmøde, hvor denne Sag blev behandlet, blev der fra Smede- og Maskinadrbejderne udtalt, at der var ingen Anledning til at foretage sig noget i denne Sag, og de beklagede, at Snedkerne nu kom her og gjorde Kvalm. Svendene havde nemlig udtalt, at de ikke vilde paasætte Beslag fra nævnte Fabrik.

Man fik imidlertid lavet det saaledes, at Isenkræmmeren skulde afgive en skriftlig Erklæring paa, at Beslaget ikke kom fra »Peters Haab« i Brønderslev; en saadan Erklæring blev ogsaa givet af Isenkræmmeren. Dette kunde han saa meget lettere gøre, som Beslaget blev sendt til

en Fabrik i Nibe, som staar i Forretningsforbindelse med »Peters Haab«, og derfra i Kasser fra Fabrikken i Nibe til Aarhus. Og nu sidder Hængslerne, som er udført af uorganiserede Arbejdere paa en Fabrik som er blokeret af Smede- og Maskinarbejdernes Forbund, paa de organiserede Arbejderes Forsamlingsbygning i Aarhus.

Ved Udførelsen af de her omtalte Vinduer var der tre Mand og der iblandt undertegnede. Prisen for Udførelsen af disse Vinduer beregnede vi efter den stedlige Prisfortegnelse, som er gældende for hele Jylland. Den Beregningsmaade, vi havde lagt til Grund for Udregningen, var den samme som var gjort gældende i Snedkerforbundets Kvartalsberetning, der udkom i de samme Dege, men det var en anden end den, som hidtil var praktiseret, og det viste sig, at man hidtil havde faaet betydelig mindre for den Slags Arbejde end man i Følge Prisfortegnelsen skulde have. Følgen var, at Mesteren naturligvis ikke vilde betale os de Priser for Arbejdet, som vi i Følge Prisfortegnelsen var berettiget til. Saa blev Sagen indanket for den stedlige Voldgiftsret og her gik Svendenes Repræsentanter i Voldgiftsretten sammen med Mesterne og dømte, at den Beregningsmaade, vi havde gjort gældende, var forkert, paa Trods af, at de var bekendt med, at det var den samme, som Forretningsudvalget for Snedkerforbundet hævder og som ogsaa senere er bleven anerkendt mellem Snedkerforbundet og Mestrenes Centralforening for Jylland. Aarsagen til, at Svendene gik sammen med Mestrene imod os maa vel være den, at de hidtil selv har arbejdet under den gældende Priskurant, altsaa udført Skruebrækkeri. Ja, vi lever i Skruebrækkeriets Tegn.

H. P. Willumsen.

Skærsommer er inde.

En varmende Julisol tindrer paa en skyfri Himmel.

Træernes Toppe, der vugges frem og tilbage for den lette Brise, er klædt i glimrende Solguld.

Ud over Landet er bredt et gyngende Tæppe af Korn — og ud fra de løvrige Træers Skygge kommer to — to unge, der sagte nynner »Kreutzersonaten«, Kærlighedens Hymne. — Skærsommerens Tid er inde —!

Men paa Arbejdets Mark er aldrig Skærsommer — dér er Lidelserne ens.

— — —

Det er en af disse solmættede Dage. Og det er i »Strøgtiden«.

Modeklædte Skabekrukker af Han- og Hunkøn spankulerer frem og tilbage fra Tivoli til Kongens Nytorv. — — Paa et Stykke af »Strøget« nedlægges elektriske Kabler.

Dybt nede i en af Udgravningerne sidder en Arbejder og samler Kablerne.

Pludselig lyder et Knald — et hjærterivende Hvin — en mægtig Ildsøjle slaar i Vejret.

En Kortslutning er sket.

Arbejderen løftes op af Graven. Han er livløs. Hans Ansigts Hud hænger i Laser. Lemmerne dasker kraftløse.

Død — død paa Arbejdets Mark. Dér er aldrig Skærsommer — kun Død og Forblødninger. — —

— — — Men se — se vidt ud i Horisonten, dér smiler en Skærsommer, den Skærsommer, som skal bringe Helsebod for aartusindgamle Lidelser. — — — Se, derude lyser en ny Skærsommerens Sol, under hvis Straaler der vil være herligt at leve. Skærsommeren *er* ikke — den kommer —!

Og Skærsommeren er Socialismens vinkende Maal!

Vald. Ahrnell.

De svenske Myndigheder dræber en Ungsocialist.

Den haardnakkede Kamp, de svenske Ungsocialister fører imod Militarismen, idet de saa godt som alle konsekvent nægter at udføre Militærtjenesten, har nu fornylig haft til Følge, at en af vore Kammerater for denne sin Overbevisning har maattet bøde med Livet, og det tilmed under saa uhyggelige Forhold, at det tydeligt viser, hvor lidt et Menneskeliv bliver regnet for, naar det, som her, er en af Samfundets Udskudte, der har for megen Frihedsfølelse til slavisk at kunne underkaste sig de Tvangslove, hvorved han og hans Klasse skal hindres i at hæve sig til at føre en menneskelig Tilværelse.

Rickard Almskoug, der var Medlem af Kalmar ungsocialistiske Klub, skulde den 13. April have begyndt at aftjene sin Værnepligt men havde i Forvejen meddelt Lægdsforstanderen, at han ikke vilde møde til Militærtjeneste. Dagen efter blev han hentet af Politiet og blev idømt 3 Maaneders Strafarbejde i Vesterviks Fængsel.

Hans Kammerater i Kalmar ventede længe efter at høre fra ham, men ventede forgæves — indtil 1ste Juni, da modtog hans Broder to Brevkort samtidig; i det ene meddeltes, at Rickard Almskoug var bleven syg og i det andet, at — **han var død for to Dage siden og at han skulde begraves Dagen efter, at hans Broder havde modtaget Brevene.**

Ungsocialisterne i Kalmar holdt da Møde samme Aften og besluttede at forlange, at Liget skulde begraves i Kalmar samt at hele denne mystiske Sag skulde undersøges.

Det oplystes herved, at Almskoug har ligget syg i 10 Dage uden at blive ordentlig undersøgt, endskønt han de sidste 5 Dage var saa svag, at han ikke kunde løfte et Glas Vand.

Og i denne Tilstand laa han i sit elendige Fangehul uden Tilsyn og uden ordentlig Forplejning, overladt til sine egne mørke Tanker og de frygteligste Smerter.

Saaledes laa han til Pintsemorgen, da Fangevogteren kom ind i Cellen og saa, at Døden var nær; da førtes han til Lazarettet, hvor han døde samme Dags Eftermiddag.

Paa Bekostning af Kalmar soc. Ungdomsklub førtes Rickard Almskougs Lig til Kalmar, hvor det blev begravet Søndag d. 6. Juni.

I Toget, der talte flere Tusinde Deltagere, saas mange Fagforeningsfaner samt et Par sorte Bannere med Inskriptionerne: »Samfundet myrdede ham« og »Vi kræver Hævn«. 6 Ungsocialister bar Kisten til Graven, og vor Kammerat, C. J. Bjørklund, traadte straks frem og begyndte at tale under stadige Protester og Afbrydelser af den tilstedeværende Præst. Og da Præsten tilsidst sammen med sine »troende« begyndte at synge en Salme, istemtes samtidig »Internationale« saa kraftig af de Tusinde Arejdere, at Tonerne lød højt ud over Kirkegaarden og fuldstændig overdøvede Salmesangen. — —

At vore svenske Kammeraters Optræden skulde faa et Efterspil var jo en Selvfølge. naar man véd, hvorledes den svenske Politiknippel altid holdes i Beredskab imod dem. 8 Medlemmer af Kalmar soc. Ungdomsklub er nu tiltalt for at have holdt Taler ved Graven og sunget »Internationale« — otte, og der var over Tusind, som deltog i Sangen.

— — —

Hvorfor tier de kapitalistiske Blade naar noget saadant finder Sted? Hvorfor har **alle** danske Blade, uanset Partifarven, undladt at fremdrage dette Eksempel paa militaristisk Raahed?

Man vil maaske svare, at det er sket i Sverig og ikke direkte vedkommer os.

Kan være, men da Revolveren forleden Nat knaldede i Stockholm, hvorved en Ungsocialist først dræbte en General og derefter sig selv, da bragte **alle** danske Blade øjeblikkelig lange Beretninger om denne »Udaad«, som en »fanatisk Revolutionær« begik, fordi han besad et brændende Had til alt Militærvæsen.

Vilde det ikke være rimeligt, at disse to Tilfælde begge kom frem i Lyset? Finder man ikke, paa Baggrund af Kalmaraffæren, en naturlig Forklaring for, at Hjalmar Vång skød Generalen i Stockholm? Og maa man saa ikke stille det Spørgsmaal: Hvem er sket størst Uret, General Beckmann, en organiseret Morderbandes Chef, der fik en let og hurtig Død, eller Rickard Almskoug, en Proletar, der nægtede at lade sig uddanne i Morderhaandværket og derfor kastedes i Fængsel, hvor man lod ham ligge og dø under de frygteligste Pinsler?

Jo! Saaledes burde man spørge. Men de kapitalistiske Løgneblade tier.

A. N.

Hvad vi ikke maa vide.

Det internationale Bureau i Bryssel har udsendt et Cirkulære til alle Landes Socialdemokrati med en Opfordring til at afholde Demonstrationer mod Czaren overalt hvor han vil aflægge sit Besøg.

»Vorwärtz« gengiver Opfordringen omtrent ordret og ledsager den med følgende Slutningsbemærkning:

»Vi betragter det som en Selvfølge, at denne flammende Protest vil finde Genklang hos alle Landes organiserede Arbejdere.«

»Vorwärtz« gør Regning udet det danske Socialdemokrati. »Soc.-Dem.« har ikke indeholdt et Ord af nævnte Cirkulære.

Direkte Handling

Ude paa Fabriksvej paa Frederiksberg ligger den københavnske Filial af det grevelige Mejeri »Trifolium«. Det adelige Trekløver, Moltke-Bregentved, Danneskjold-Samsøe og Brockenhuus-Schak, som ejer Mejeriet, foretager sig naturligvis intet med Hensyn til Mejeriets Drift derud over, at de indkasserer Overskuddet men overlader det administrative Arbejde til den sædvanlige Række af Overordnede fra Direktøren og ned til de forskellige Afdelingsformænd.

En af disse sidste, der i lang Tid har været ansat ved Mejeriet, havde det tilfælles med mange af sine Kolleger paa andre Arbejdspladser, at han mente, at for at være en »Kapitalens Underofficer« maatte man først og fremmest optræde

hoven og brutal overfor sine Undergivne, og han praktiserede da ogsaa denne sin Anskuelse i saa rigeligt Maal, at Forholdene tilsidst var næsten uudholdelige for de Arbejderkvinder, der stod under hans Kommando.

Men for kort Tid siden blev han dog grundig belært om, at der er Grænser for selv en Formands Myndighed.

Da han en Dag paa sin sædvanlige brøsige Maade irettesatte en Arbejderske, blev denne saa irriteret over hans uberettigede og uforskammede Optræden, at hun fo'r ind paa ham og forsøgte at kaste ham over i et stort Kar med Vand, der stod i Nærheden. Dette lykkedes dog ikke, da han var den stærkeste, men da han en Timestid senere igen kom og overfusede hende, fik hun Undsætning fra to af sine Kolleger, og ved forenede Anstrengelser lykkedes det nu de tre at faa Fyren puttet ned i Vandkarret og gav ham nogle forsvarlige Dukkerter. Endelig lod de ham komme op igen, og vaad som en druknet Mus luskede han ud af Lokalet under alle de tilstedeværendes Bravoraab og Klapsalver.

Naturligvis fik de tre Kvinder, der havde paataget sig Gendøberrollen, straks Tilhold om at forlade Arbejdet, men da de andre Arbejdersker hørte dette, svarede de alle som én: **»Skal de tre afskediges gaar vi alle,«** og Resultatet deraf var, at ingen blev afskediget.

Men den uheldige Formand maatte forlade Mejeriet og en anden er antaget i hans Plads.

Disse uorganiserede Arbejderkvinder gennemførte her ved deres resolute Optræden en Handling, som »De samvirkende Fagforbund« sidste Sommer maatte lade ligge, da Skotøjsarbejderne ikke længere vilde finde sig i Formand Schmidts Chikanerier. Men her havde de ogsaa frie Hænder og var ikke bundne af indgaaede Forpligtelser eller Overenskomster i nogen Retning.

Mejerist.

Kunstnerkongressen.

Den forhenværende store Forarger, nuværende Prof., Kommandør Brandes, holdt forleden en beaandet Tale for de internationale Kunst- og Literaturrepræsentanter, ved hvilken Lejlighed endog Kongeriget Danmarks øverste Embedsmand, selve Kronens Indehaver, interesseret og rundhaandet stillede Ørene til Disposition for Æstetikeren.

Denne begyndte med at citere Schiller, som har ladet Jupiter fordele Jorden blandt Menneskene, mellem Agerdyrkere, Junkere, Købmænd, Præster og Fyrster (Arbejdere eksisterede formodentlig ikke paa den Tid); men da alt var uddelt, meldte Digteren sig. Guden havde nu intet Valg og stillede derfor Himlen til hans Disposition (antagelig var allerede Helvede dengang udelukkende tiltænkt det kommende Proletariat). Poeterne var saaledes i lange Tider henvist til at leve af himmelsk Luftsteg og Vindpølse, og blev denne Kost dem endelig for smal, beværtedes de gavmildt med Fængselscellens solide Humpler. Den himmelske Smalkost gjorde nemlig dengang Digterne, Kunstnerne og Videnskabsmændene til Oprørere. Proletarer har de været i dybeste Forstand. Chatterton, den største Lyriker Kloden har frembragt, dræbte sig 17 Aar gammel af Fortvivlelse over sin Fattigdom. Mozart, Schubert og Rembrandt døde i den dybeste Elendighed. Ambrosius Stub maatte hutle sig igennem som Snyltegæst, og Besøgende, der begloede Johannes Evald paa Sygelejet, som en af Københavns Seværdigheder, efterlod af Medlidenhed en Skærv paa hans Seng.

Nutildags er Genierne ikke saa store, men til Gengæld mere materielt anlagte. Haandens Arbejdere har lært Aandens Organisationens Betydning og de slutter sig nu sammen i internationale Foreninger, der i Samklang med den øvrige Tilværelses Meningsløshed tvinges til at haandhæve den økonomiske Ejendomsret til Produktionen. Den *aandelige* Ejendomsret, som betyder, at ingen andre end Frembringeren delagtiggøres i det frembragte, vil derimod enhver Kunstner og Forfatter vistnok betakke sig for.

Forholdet vil imidlertid, trods al økonomisk Kamp, bestandig være, at Værkerne betales ikke efter den kunstneriske Værdi, men efter den øjeblikkelige Smagsretning. Denne hindrer saaledes Evners og Tilbøjeligheders frie kunstneriske Udfoldelse og avler derved Utilfredshed. Skal overhovedet alle Evner i fuld Udstrækning finde Anvendelse, maa der det radikaleste Systemskifte til, Verdenshistorien har set, og som den tænkende, selvbevidste Arbejder har sat sig som Maal. For at naa dette maa Kunstens og det grove Slids Proletarer med Aand og Haand understøtte hverandre under Kampen for at naa en Tilværelsesform, modsat den nuværende, hvor det — selv for en Kommandør Brandes, som med Rette græmmes over Menneskeslægtens fundamentale Dumhed — »er en utaknemmelig Opgave at frembringe det udsøgte.«

J. M.

Abracadabra.

Man brænder ikke længere Hekse. Man har ikke mere Medicinmænd til at kurere Folk ved Danse og Besværgelser og Hokus Pokus Fidias, vig bort, Satan

Bonden henter ikke længer den kloge Kone til at læse over Koen, naar den har Forstoppelse.

Kort sagt, Kristendommens Lys har forlængst adsplittet Overtroens Mørke. Korsets Tegn, baade for dit Ansigt og for dit Bryst skal nok faa Bugt med den sorte Magi. — — —

— — —

Prrrrr! Hvad siger du med Munden? Sludder og Vrøvl har vi nok af, men de bedste Bukser faas nu alligevel hos Jørgen Jørgensen paa Kultorvet.

Og de eneste ægte og uforfalskede Besværgelser faas hos Præsten. Han har dem paa Lager til alle mulige Lejligheder. Han kan læse over Pest og Krig og Tørke og Hungersnød og Alberti.

Han kan svejse Folk sammen, Amen, at »I Mænd elsker eders Hustruer, ligesom og Kristus elskede Menigheden,« og »I Kvinder, værer eders Mænd underdanige paa det og —.«

Han kan forvandle Vin til Blod og Melklister til Lammelaar, thi dette er Jesu sande Legeme.

Præsten han kan.

Han kan Besværgelserne udenad, men det gør forresten ikke noget om han læser dem op af »Bogen«. Det gør han maaske endog bedst i, for der maa ikke tages fejl, der skal kultusministeriel Sanktion til at sige »hed« i Stedet for »hedte« og »e« i Stedet for »æ«.

Kammerater! Brødre! Venner i Margarinebøtten, var det ikke et Forsøg værd at faa Præsten til at læse over Arbejdsløsheden!!! Han har en udmærket kraftig Besværgelse, der passer. Vi anfører den her, for at alle kan følge med, naar den bliver læst. Præsten plejer jo gerne som en pligtopfyldende Mand, og af Hensyn til de sovende, at klistre Ordene sammen med Spyt, saa man ikke kan skelne dem fra hinanden.

Kolon, Anførselstegn:

»Almægtige, evige Gud, himmelske Fader, vi arme Syndere bekende, at vi med vore Synder have fortjent, at du skulde tage din Velsignelse, vor Næring og Bjæring fra os og lade Straf og Dyrtid komme i Stedet derfor. Men vi beder dig for din elskelige Søns Skyld at du dog vilde forlade os vore Synder og naadig afvende vor velfortjente Straf fra os og lade din naadige Velsignelse komme til os igen, saa at vi derved efter din gode Vilje kunne opholde dette timelige Levned, du, som med din elskelige Søn og den hellige Aand lever og regerer een sand Gud fra Evighed og til Evighed.«

Vi indrømmer at vi ikke formaar at fatte hele Dybden af denne Besværgelse. »Dyrtid« er vistnok det samme som Arbejdsløshed, »Bjæring« véd vi ikke hvad betyder.

Men netop det uudgrundelige er jo Besværgelsens Styrke.

Kammerater, kan **vi** ikke faa Præsten til at læse denne Besværgelse, saa var her maaske en Opgave for de kristelige sociale Udvalg. Det er længe siden det har ladet høre fra sig.

Gerhard.

Arbejdsløsheds-Möde

afholdes **Fredag d. 2. Juli, Aft. Kl. 8,** i **St. Vibenshus Have. Snedker WILLUMSEN** indleder om **Loven om fortsat Understøttelse.** Derefter er Ordet frit.

Alle har Adgang.

Alle Arbejdsløse bør møde.

De Arbejdsløses Udvalg af 11. Febr. 09.

Syndikalistisk Forbund

har Møde hver Lørdag Aften Kl. 9, Rantzausgade 58, Kælderen.

Alle revolutionære Arbejdere, Mænd og Kvinder, bør være Medlemmer.

»Syndikalisten« udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 30 Ø. Kvartalet, 5 Ø. pr. Eksemplar. Ekspedition for Abonnement: Edv. Adelørn, P.D. Løvs Allé 14, St., Ekspedition for Forhandlere: Peder Fabersgade 18, 2., Petersen.

Nya Folkviljan,

Ungsocialistisk veckotidning.

(Rusdrycksannonser intages icke).

Prenumerationspris å posten:		Uttkommer en gång i veckan i stort 7-spaltigt format och är alltid illustrerad samt kostar endast 5 öre.
Helt år	kr. 2,50	
Tre kvartal . .	» 2,—	
Halvt år	» 1,40	
Ett kvartal . .	» 0,75	

Kommissionärer antagas å alla platser.

Tillskriv expeditionen, Malmö.

Fösvarsnihilistisk! Relegions i Samhällsomstörtande!

Hvem forhandler „Syndikalisten".

Cigarforretningen Pilestræde 56.
Cigarforretningen P. Fabersgade 18.
Cigarforretn. Viola, Henrik Ibsensvej.
Cigorforretn., Griffenfeldtsgade 33.
Cigarforretn., Blegdamsvej 42.
Cigarforretn., Thorsgade 3.

Nørrebros Centraltrykkeri.
(Jul. Hansen)